

wij niet langer willen verduren en de bourgeoisie laten hooren, dat ze of moet toegeven, of verpletterd zal worden. (Toejuichingen.)

In onzen strijd om algemeen stemrecht mogen wij nooit vergeten, dat wij voor ons het getal, het recht en de rechtvaardigheid hebben. Met deze drie wapenen in de hand moeten wij overwinnen. (Toejuichingen.)

Ik wil u heden avond enkele herinneringen mededeelen uit mijn openbaar leven als volksvertegenwoordiger. Er zijn er zooveel, maar de tijd ontbreekt heden avond om ze allen aan te halen.

Nauwelijks was ik vóór twintig jaar in de Kamer getreden, of eene eerste schandaal werd gepleegd.

De bevolking van Verviers had geprotesteerd tegen de loting, deze slechte uitwas van 't cijnskiesstelsel, die zoo zwaar op de armen drukt.

De bourgeoisie was verbitterd tegen deze krachtige uitdrukking van den volkswil en Verviers werd, om zoo te zeggen, in staat van beleg verklaard.

's Avonds kwamen drie werklieden de « Marseillaise » zingend den weg af van Enival naar Verviers. Een schot ging af, en plotseling viel een hunner neder, getroffen door een kogel. Een soldaat, op wacht staande aan den hoek eener straat, had den ongelukkige neergeschoten. Zijne laatste woorden waren: « Soldaat, wees zacht tegenover 't volk. »

Gillis, de moordenaar van den werkmán, werd 's anderdaags korporaal benoemd, later onderofficier en ridder der Leopoldsorde. (Kreten van verontwaardiging.)

Demisdaad van geprotesteerd te hebben tegen eene onrechtvaardige wet, bekocht een werkmán met den dood.

Ik protesteerde tegen dit schandaal in de Kamer, en stelde eene dagorde van blaam voor tegen de regering. (Toej.) Mijne dagorde werd verworpen door katholieken en liberalen. Op 130 Kamerleden waren er 5 die den blaam stemden, de overigen keurden den moord goed. (Hoe! hoe!)

De liberalen bewezen daar dat hunne volksliefde schijnheilig was, dat zij de gewelddadige onderwerping des volks wilden, en evenals de katholieken steunen op de brutale macht.

Onmiddellijk daarop gebeurde een schandaal van een anderen aard, maar dat zoo erg was als het eerste.

De Commune van Parijs was overwonnen. De Versaillezen hadden de ongelukkige strijders, mannen, vrouwen en kinderen, neergeschoten, en enkele Communards, die de moordelij ontsnapt waren, werden als wilde beesten opgejaagd.

Te Brussel verbleef destijds de grootste dichter, de alomgeachte Victor Hugo, ook een Fransch banneling.

Deze vroeg aan de regering om de vluchtelingen der Commune gastvrijheid te verlenen en stelde zelve zijn huis voor hen open.

De regering antwoordde aan den grooten dichter door een decreet van uitdrijving. (Hoe! hoe!)

Ik protesteerde nogmaals tegen deze daad, die de aloude faam van gastvrijheid van ons land vernietigde.

Mijn voorstel van blaam genoot het zelfde onthaal: vijf leden stemden voor, de overigen stemden tegen. (Teekens en kreten van afkeuring.)

Ik moet u een woord zeggen over de vernieuwing van het koninkrijk der Nationale Bank. De overeenkomst moest nog twee jaren duren en toch drong men aan op de onmiddellijke vernieuwing van het koninkrijk. Men escamoteerde de discussie.

Het nominaal kapitaal werd verdubbeld en men pleegde de onnoemelijke schanddaad, aan de actionnarissen het voorrecht te schenken al de nieuwe aandelen te mogen intekenen.

De actiën, aan 500 frank uitgegeven, stonden gekwoteerd aan 2000 fr.; daardoor staken de groote financiers eene som van 40 miljoen in den zak op de kosten der natie.

Ik zou nog veel, zeer veel schanddaden kunnen vermelden. 't Is onnoodig. Nog eene enkele, die jaarlijks terugkeert, wil ik schandvlekken, ik bedoel de bloedwet.

Honderde malen heeft mijn hart gebloed bij het zien der treurige tooneelen die zich jaarlijks op alle punten des lands voordoen. Deze wet is zoo schandelijk dat ze, sedert de zestig jaren dat zij bestaat, geen enkelen verdediger heeft gevonden in de Kamer. Dit belet niet dat ze telkens behouden is geworden door de stemming, wanneer men er de afschaffing van vroeg.

Ik wil nog eene misdaad van het cijnskiesstelsel in herinnering brengen. 't Is zeker wel de grootste van allen.

Men stelde eene wet voor, waarbij de rijke vreemdelingen die te Antwerpen handel dreven, mits het betalen van 500 frank, tot Belgen werden gemaakt.

Ik protesteerde nogmaals en eischte de naturalisatie voor 1,500,000 Belgen, van alle rechten in hun land beroofd. (Donderende toejuichingen.)

Detuisseaux maakt eene vergelijking tusschen het bederf dat het cijnskiesstelsel heeft aangetast: diners, champagne, brapartijen, en de eerlijkheid van het Algemeen Stemrecht.

In den Borinage hebben de mijnwerkers zelf hunnen wil doen kennen, hunne stembussen gekocht, affichen, alles betaald en met bijna 16 000 stemmen mij tot hunnen vertegenwoordiger gekozen. (Bravo.)

Dat is de schoonste dag mijns levens geweest. (Toej.)

En 't is in naam dezer 16,000 Borains dat ik de vrijzinnige Gentenaars hier kom groeten en de hand toereiken. (Donderende toejuichingen.)

Wij hebben in deze volksstemming aan doenlijke feiten gezien van veel en hooge beteekenis.

Een 80jarige grijsaard, ja zelfs een onderling van 93 jaar, kwamen hunnen bulletijn in de bus steken.

Hij, die 80 jaar oud was, stemde voor de eerste maal; de tweede had ook eens gestemd, na de Fransche Revolutie, vóór 70 jaren.

Een pastoor van Warquignies, die zich zeker zijnen meester, Christus, herinnerde, die de kleinen lief had en de Pharizeers verachtte, kwam ook stemmen en gaf zijnen penning om de strijdcosten te dekken. (Toejuichingen.)

Leon Defuisseaux somt dan de wetten op, die men door Algemeen Stemrecht zou kunnen verkrijgen en elders, zooals in Frankrijk, reeds ten deele zijn ingevoerd.

Daaronder behooren in de eerste plaats het verplichtend, wereldsch onderwijs, de verzekering tegen ongevallen, de afschaffing der bloedwet, enz.

De talentvolle spreker doet dan in gevoelvollen, warme woorden, een beroep op de aanwezigen om meer dan ooit op te staan voor het Algemeen Stemrecht.

Ik loochen dat het de natie is die de afgevaardigden benoemt, vol bijgeloof, zonder andere beginselen dan het brutaal geldbelang, het ministerie zonder eer dat een onschuldigen werkmán, Conreur, in 't verderf wilde storten, na te hebben samengezworen met mouchards; ik loochen dat het de natie is die hare stem

geeft voor geld, voor diners en champagne.

Neen, al gaf het Algemeen Stemrecht ons al de opgesomde weldaden niet, het is eene kwestie van eer, van eigenwaarde. (Toejuichingen.)

Wilt gij, Gentenaren, langer gelijk gesteld worden met misdadigers en bordeelhouders? (Neen, neen!)

Wilt gij de grondwet waarheid maken die zegt: Alle macht komt uit het volk? (Ja, ja!)

Eh wel dan, op! Naar Brussel! Daar hebben wij, Walen en Vlamingen, rendez-vous. Toont dat gij u verleden, uwe geschiedenis, uwe voorouders waardig zijt, en leve 't Algemeen Stemrecht!

Legersterkte in Europa Op 1 Januari 1890

Op voet van vrede, beloopt het getal mannen in dienst 3,263,474 personen, verdeeld als volgt:

Rusland	876,938
Frankrijk	512,472
Duitschland	491,860
Oostenrijk	290,106
Italië	240,215
Engeland	221,358
Turkeije	182,000
Spanje	131,000
Holland	65,735
België	43,405
Denemark	42,909
Roumanie	35,413
Zweden-Noorw.	33,020
Bulgarië	32,346
Griekenland	26,346
Portugal	24,361
Serbie	13,242

In deze cijfers zijn de legers van de marine nog niet gerekend, zij bedragen 191,000 man.

Engeland	61,400
Rusland	29,371
Frankrijk	24,728
Duitschland	16,403
Italië	14,372

Op voet van oorlog, beloopt het getal strijders 21 miljoen.

Duitschland	4,200,000
Frankrijk	4,108,655
Italië	2,626,000
Rusland	2,600,000
Oostenrijk	1,181,000

Als men slechts de troepen van eerste soort telt, dan komt Rusland weer aan het hoofd.

Ru-land	1,639,000
Duitschland	1,000,000
Frankrijk	960,000
Oostenrijk	940,000
Italië	610,000
Engeland	(zeetroepen)

Het onderhoud van deze 6 legers kost jaarlijks 5 milliard (5,000,000,000) frank. Daarin zijn de buitengewone uitgaven niet begrepen.

Frankrijk	fr. 942,000,000
Engeland	» 762,000,000
Rusland	» 762,000,000
Duitschland	» 537,000,000
Italië	» 415,000,000
Oostenrijk	» 407,000,000

Met de buitengewone uitgaven bedragen de jaarlijksche uitgaven gemiddeld 8 milliard.

De gemiddelde uitgaven voor het ganse Europeesche leger bedragen jaarlijksch 12 milliards.

Welke treurige, schrikwekkende toekomst, staat ons te wachten, indien de volkeren hunne souveraineteit niet doen gelden, bij middel van Algemeen Kiesrecht en volksstemming.

DE NATIONALE FIERHEID.

Mr. Victor Arnould eischt van de Belgische democraten, dat zij de Congodieverij wat minder kritieken uit... vaderlandsche fierheid.

De spotternij is een beetje kras. Omgekeerd en met meer recht, zouden wij aan M. Arnould, die zich als volksgezind doet doorgaan, mogen verzoeken, de verdediging van dien diefstal te staken, om de Belgische democratie in den vreemde de oneer te sparen, door te gaan als de voorstandster dier rooverspolitiek.

Hoe, het is op het oogenblik dat dui-zende werklieden, zich gereed maken, om naar Brussel te gaan manifesteren, hunne rechten te eischen om als Belgen te worden aanzien, dat men ons komt spreken van nationale fierheid!

België lijdt, niet aan overproductie, maar aan volksarmoede, aan gemis aan koopkracht zijner eigene kinderen; men verspilt miljoenen aan het koninkdom, de Kerk, het militarisme en om de kroon op het werk te zetten, legt men ons den Congo op den hals, een nieuwen kolk waarin honderde miljoenen zullen verzwoegen worden. En men vraagt ons dit te laten gebeuren zonder protest, uit nationale fierheid! Ofwel M. Arnould aanziet ons voor dommerikken, en zich zelve als een feniks, ofwel hij schrijft wat hij niet denkt, hij hemelt op wat hij weet slecht te zijn.

België heeft zonder tegenspraak een der verachtsterde regeringstelsels der wereld, het kiesrecht is er beperkter dan in Frankrijk, Duitschland, Zwitserland, Bulgarië, Griekenland, Denemarken, Spanje, waar het Algemeen Stemrecht in voege is; het is beperkter dan in Engeland, Oostenrijk, Portugal, Italië en Nederland; de wetten worden er gefabriceerd, door een troepken gekozenen der cijnskiezers, op hunne beurt nog machteloos gemaakt door de milioennairs, de gekozenen van den Senaat, en al die wetten drukken loodzwaar op het arme werkende volk.

En wij moeten fier zijn!

Fier, omdat men, na ons 60 jaren te hebben doen werken en belastingen betalen, voor koning, leger en kerk, zonder onze toestemming te vragen, nu op 't onverwachts 25 miljoen kort stelen, om eene bijzondere onderneming van Sire Leopold te steunen.

Het ontbreekt hier aan geld om de Kempen te bevruchten, om Brussel en Brugge tot zeehaven te maken, om het verkeer in de Ardennen te verbeteren, de duinen te beboschen, ambachtsscholen te stichten, de boeren te steunen, pensioenfonds voor de werklieden op te richten en men zendt ons geld naar den Congo!

En wij moeten fier zijn en zwijgen!

Wij maken den rijkdom uit van België, wij bevruchten zijne gronden, doorwroeten zijne ingewanden, benuttigen zijne waters, onze zonen verdedigen deze eigendommen met hun lijf, zonder er iets van te bezitten. Wij vragen in ruil aan het legioen *parvenus*, dat hier den baas speelt in België, voor ons lichaam, onze kennis en onzen arbeid, die wij aan België schenken, toch eene stem te hebben, om de afgevaardigden te kiezen, die de wetten moeten opmaken waaraan wij allen moeten gehoorzamen.

Wij zijn kalm en verstandig, naarstig en goed tot lijdzaamheid toe en men antwoordt ons met vervolging, geweervuur, gevang, werkeloosheid en mouchards!

Hebben wij niet alle reden van fier te zijn over ons... Vaderland.

De Belgische werklieden hebben geen Vaderland. Het zijn moderne slaven,